

[Aase Olesen]

Af Anker Jørgensen (S), Knud Østergaard (KF), Ivar Hansen (V), Ebba Strange (SF), Niels Helveg Petersen (RV), Bollmann (CD), Steffensen (KRF), Dohrmann (FP) og Elisabeth Bruun Olesen (VS).

(Forespørgslen anmeldt 19/3 87).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) *Forhandling om redegørelse nr. R 18:*

Finansministerens redegørelse af 17. februar 1987 om moderniseringsarbejdet i den offentlige sektor.

(Redegørelsen anmeldt 17/2 87. Redegørelsen givet 17/2 87. Beslutning om forhandling 17/2 87).

Forhandling

Helle Degn (S):

Den borgerlige regerings forsøg på at modernisere den offentlige sektor er slået fejl. Det er en skam. Men det er også klart, hvorfor det måtte gå sådan.

For det første har regeringen ikke gjort op med sig selv, hvilken rolle og hvilken størrelse den offentlige sektor skal have i et Danmark på vej mod år 2000.

I de seneste dage har offentligheden undret sig over regeringens interne skændier, med Venstre som den førende skarpretter, der direkte proklamerer, at den offentlige sektor er for stor, og at det er vigtigt, at regeringspartierne før et valg præsenterer deres egentlige ideologi på området – og så en forsigtig finansminister, som erkender behovet for en velfungerende offentlig sektor i det moderne samfund, og som i sin redegørelse konkluderer, at den offentlige sektor nu har den størrelse, den offentlige sektor skal have. Dog har vi alle i baghovedet en nedskæring af størrelsesordenen 20 mia. kr. i de kommende år.

Tydeligvis kan regeringspartierne overhovedet ikke enes om, hvad man vil med den offentlige sektor. Synspunkterne spænder lige

fra, at den offentlige sektor nærmest er en svulst på et moderne samfundsmaskineri – det er vel nærmest Venstres synspunkt – og så til et konservativt bud, som går ud på, at man nok er nødt til at have en offentlig sektor, men slet ikke af den størrelse, som den har i dagens Danmark.

At ville forandring kræver mod, først og fremmest politisk beslutsomhed, og det er tydeligt, at regeringens partier ikke har kunnet tage sig sammen til nærmere at beskrive den rolle, en offentlig sektor skal have i et moderne samfund. Denne regering har først skullet om ad den omvej, der hed privatisering.

For Socialdemokratiet er det ikke den offentlige sektors størrelse, der er noget religiøst, selv om hr. Fogh Rasmussen hidsigt påstår dette i avisernes spalter, men for Socialdemokratiet er den offentlige sektor en forudsætning og en aktiv partner i et moderne samfund og nu i et højteknologisk service-samfund.

Venstre sender hele tiden negative meldinger ud. Stemningen er da også derefter: man føler sig snydt, først ved regeringens forslag om karensdag, senere arbejdstidsnedsættelse og så overenskomstforliget, hvis resultat for nogle vil være den ubehagelige overraskelse: ikke lønforhøjelse, men en fyreseddel.

Forskellen på regeringen og Socialdemokratiet er, at regeringen opfatter den offentlige sektor og de mennesker, der er beskæftiget i den, som problemet i dagens Danmark, hvor Socialdemokratiet har den opfattelse, at krisen er forankret i selve industrikulturen, som vort samfund hviler på, og hele den livsform og produktionsmåde og de institutioner og tankemønstre, som er blevet dannet med industrikulturens fremkomst.

Industrikulturen har i 200 år sat rammerne for samfundsudviklingen, for tænkningen og styringen og for politiske ideer, både liberalismen, marxismen, konservatismen og socialismen. Denne industrikultur ser nu ud til at have udtømt sine muligheder, i den forstand at de løsninger, som industrikulturen kan frembringe, enten ikke virker eller ligefrem gør problemerne værre.

Industrikulturen, hvis basis er den private ejendomsret, markedernes udbredelse, konkurrence og individualisme, har været i højsædet, og de klassiske økonomiske teorier fra 1800-tallet gik faktisk ud fra, at folk med